

אוגוסט, 2026

אוהבים

מחזה מאת מוטי לרנר

דרמטורגיה: גד קינר

©

כל הזכויות שמורות למחבר

רח' יוניצ'מן 21 דירה 403 תל אביב 6936027
טל. 054-4583356
motti_lerner@hotmail.com

הדמויות:

- יורם (60)** - מחזאי-במאי. מתגורר בתל אביב. עובד באחד התיאטרונים הגדולים במרכז העיר. גרוש כ-20 שנה. אב לשני ילדים בוגרים. ב-6 השנים האחרונות קיים מערכת יחסים עמוקה וקבועה עם נעמי.
- נעמי (40)** - שחקנית. נשואה ואם לילד בן 8. מתגוררת בתל אביב. עובדת בתיאטרון בו עובד יורם.

הקדמה:

היחסים בין נעמי ויורם נוצרו במהלך עבודתם המשותפת בתיאטרון, על רקע משבר מתמשך ביחסים בין נעמי ובעלה, והם הצליחו לשמור עליהם בסודיות גמורה. עד תחילת המחזה היו היחסים האלה מספקים ומרגשים מאד עבור שניהם. נעמי שיחקה ברבים מן המחזות שיורם כתב וביים. בשנה שלפני תחילת העלילה החל יורם ללחוץ על נעמי להתגרש מבעלה ולעבור לחיות איתו. נעמי היססה ודחתה את ההחלטה הזאת שוב ושוב. במהלך העלילה משתפת נעמי בחזרות על המחזה "אנה קארנינה" שכתב יורם ואותו הוא גם מביים. זהו מחזה לשתי דמויות – אנה קארנינה, ואהובה אלכסיי ורונסקי – על פי הרומן הידוע מאת טולסטוי. נעמי משחקת כמובן את אנה.

חלל וזמן:

לעלילה שתי שכבות זמן. עלילת ההווה מתרחשת במשך שלושה ימים לאחר שחרורו של יורם מבית החולים בו היה מאושפז במשך שבוע, והיא כוללת שלוש שיחות טלפון בין נעמי לבינו. העלילה הראשית מתרחשת במשך כשישה שבועות בחדר האורחים בדירתו של יורם בשכונה ישנה במרכז תל אביב.

1. ערב. יורם יושב על הספה. מסוגר בתוך עצמו. הטלפון הנייד שלו מצלצל. הוא קם, מסתכל בצג, רואה שנעמי היא שמתקשרת אליו. כעבור רגע של היסוס הוא מקבל את השיחה, אך לא אומר דבר. נעמי נשמעת ברמקול של הטלפון.

נעמי: הלו, יורם? ... יורם? זאת אני... מה שלומך? ... יורם? למה אתה לא עונה? ... שמעתי ששחררת אתמול. אתה בדירה שלך? אתה מסתדר? צריך משהו? משהו עוזר לך? ... ניסיתי כמה פעמים לבקר אותך בבית החולים. הבנים שלך דחפו אותי החוצה... אני מניחה שהם כבר יודעים. לא בטוחה שהם באמת מבינים. מה סיפרת להם? ... אתה חושב שאני יכולה לבוא אליך היום? רק לראות אותך. רק לדעת שאתה בסדר. אני כל כך מצטערת על מה שקרה. אילו איחרתי כמה דקות, גם אני הייתי מתה... ענה לי, בבקשה. אני מוכרחה לשמוע אותך. תגיד מילה. מילה אחת... (יורם כמעט משיב, אך עוצר בעצמו) קשה לך. אני מבינה. אני לא אלחץ... אני אתקשר שוב מחר בבוקר... אני מקווה שנצליח לדבר...

היא מנתקת. מעבר מוסיקלי.

2. לילה. יורם לבדו, שותה כוס יין. נעמי נכנסת. הם מתחבקים.

נעמי: מצטערת שאיחרתי.
יורם: לא נורא. (מציץ לה יין) אדום?
נעמי: כן, תודה. ויקטור חזר מאוחר. עזרתי ליונתן בחשבון.
יורם: (מוזג לה) לחיים.
נעמי: אני מקווה שאתה כבר לא כועס.
יורם: מתי כעסתי?
נעמי: ניסיתי לדבר איתך אחרי החזרה.
יורם: לא כעסתי. חשבתי שיותר נכון לעשות את השיחה הזאת כאן.
נעמי: שאלתי מה שכל שחקנית הייתה שואלת את הבמאי שלה.
יורם: את לא יכולה לשאול את זה ליד מיכאל.
נעמי: אני צריכה להבין למה אנה קארנינה מתאהבת באלכסיי ורונסקי עד כלות נשמתה. זה חשוב גם למיכאל בשביל העבודה על אלכסיי.
יורם: אבל ברגע שאת אומרת שאלכסיי הוא דמות שטוחה, את מערערת את הביטחון שלו.
נעמי: לא אמרתי שהוא דמות שטוחה. אמרתי שלא מספיק לי שהוא כריזמטי.
אנה לא מתאהבת בו בגלל הכריזמה שלו, אלא בגלל מה שטולסטוי מסתיר מאחוריה.
יורם: מאחורי הכריזמה הזאת מסתתרת האהבה העצומה לאנה. הוא מקריב את הקריירה שלו למענה. במערכה השנייה הוא מוותר על החיים הטובים בסנט פטרבורג ועובר לכפר...
נעמי: אלה ויתורים חיצוניים שהוא עושה בקלות. אם אני לא ארגיש את האינטימיות שנוצרת ביניהם, יהיה לי קשה להתמסר אליו כל כך.
יורם: אני מתאר לעצמי.

- מה אתה מתאר לעצמך? נעמי:
 אני יודע על בְּשָׂרִי כמה קשה לָךְ להתמסר. יורם:
 סליחה?! מה זאת אומרת על בְּשָׂרִי? נעמי:
 כשהתחלנו את החזרות דיברנו על הגבול שאת מציבה בעבודה בינך לבין מיכאל... יורם:
 דיברנו על הגבול שאנה מציבה בינה לבין אלכסיי כשהוא עולה אחריה לרכבת במוסקבה. נעמי:
 את מציבה את הגבול הזה גם בסצנות אחר כך. ובגלל הגבול הזה לא נוצרת בינך לבין מיכאל שום אינטימיות. אגב, זה בדיוק הגבול שאת מציבה גם בינך לביני. יורם:
 אתה שוב חוזר לזה? (בתסכול) אני לא מציבה בינינו שום גבול. כל לילה אני אומרת לעצמי שבבוקר אני מודיעה לוויקטור שאני מתגרשת ממנו. יורם:
 וכל בוקר את מחליטה להמשיך לחיות איתו. נעמי:
 וגם להמשיך לאהוב אותך. יורם:
 אני לא יכול יותר להסתפק בפירורים של האהבה הזאת. נעמי:
 בקיץ היינו שבוע בלונדון. יורם:
 אני רוצה לחיות איתך, נעמי. נעמי:
 אני באה אליך כל רגע שאני יכולה. בשבוע שעבר יונתן היה חולה. יורם:
 בשבת הייתי בטוח שאת שוכבת עם ויקטור. נעמי:
 אתה יודע שאני לא מסוגלת. יורם:
 לא יכולתי לעבוד. לא יכולתי לישון. מרוב כעס על עצמי חיסלתי בקבוק וויסקי... נעמי:
 כשיונתן יהיה יותר גדול, יהיה לי יותר קל. יורם:
 אני מחכה כבר שש שנים, נעמי. נעמי:
 יונתן הוא ילד מיוחד, יורם. הוא קשור מאד אל ויקטור. אתה יודע כמה אני עסוקה בתיאטרון. לפעמים עוברים שבועות שלמים מבלי שאני מבלה איתו. יורם:
 אנה קארנינה עזבה את בעלה בשביל אלכסיי תוך כמה חודשים. נעמי:
 אני לא אנה קארנינה.

שתיקה.

- אני לא יכול להמשיך ככה, נעמי. יורם:
 בוא נדבר על זה אחרי שההצגה תצא. נעמי:
 אנחנו מדברים על זה עכשיו. יורם:
 אני לא מסוגלת לקבל החלטה כזאת עכשיו. נעמי:
 אז כנראה שאני צריך לקבל אותה בעצמי. יורם:
 על מה אתה מדבר? נעמי:
 עליך. הקשר בינינו מחבל בקשר בינך לבין ויקטור. יורם:
 בלעדי הקשר שלנו, לא הייתי מסוגלת להישאר איתו. נעמי:
 אבל כשאת איתי, את לא באמת איתו. יורם:
 אני איתו רק כדי שליונתן תהיה משפחה. נעמי:
 גם אני יכול לתת לו משפחה. יורם:

- נעמי: דיברנו על זה עשרות פעמים. אני לא יכולה להרחיק ילד כמוהו מאבא שלו.
- יורם: ולהחלטה הזאת יש השלכות... **(עוצר לרגע)** אין לי מילים אחרות לומר את זה, נעמי... אני חושב שאנחנו חייבים להיפרד...
- נעמי: מה?! מה קורה לך? השתגעתי?!
- יורם: שנה שלמה אני מתחנן שתעברי הנה, ושנה שלמה את דוחה אותי.
- נעמי: אני אעבור הנה ברגע שיונתן יבין שהוא לא מאבד את אבא שלו, גם אם אני נפרדת ממנו.
- יורם: יעבור נצח עד שהוא יבין את זה.
- נעמי: הוא רק בן שמונה. בוא ניתן לו עוד שנה-שנתיים.
- יורם: גם הילדים שלי שרדו גירושים בגיל הזה.
- נעמי: יונתן שונה מהילדים שלך.
- יורם: את צודקת. הוא זקוק מאד למשפחה. אני ודאי לא רוצה לפגוע בו. אם ניפרד, את תצליחי לשקם את היחסים שלך עם ויקטור, ויונתן ירגיש יותר בטוח.
- נעמי: זה לא בא בחשבון, יורם.
- יורם: אני מציע את זה כדי שתהיי מאושרת.
- נעמי: אתה רציני?
- יורם: זה הדבר הכי נכון בשביל שנינו.

נעמי מביטה בו, ומבינה שהוא רציני.

- נעמי: אוקיי. אוקיי. אני מבינה. אני מבינה שחשבת על זה. אני מבינה שכבר קיבלת החלטה. אבל אתה לא יכול לקבל אותה בעצמך. אני לא מבינה על מה אתה מעניש אותי. מה עשיתי?
- יורם: נעמי, אני כתבתי את המחזה הזה כדי להבין איך אהבה כל כך גדולה כמו של אנה ואלכסיי מתדרדרת לסיוט...
- נעמי: אנחנו לא אנה ואלכסיי.
- יורם: החיים במחתרת יוצרים בינינו מרחק בלתי נסבל. אני רוצה לחיות איתך כל עוד אני יכול לעבוד איתך. לבלות איתך. לשכב איתך. הספק שאת משאירה כאן אחרי שאת הולכת מוציא אותי מן הדעת.
- נעמי: על איזה ספק אתה מדבר? אני לא יכולה לדמיין את החיים שלי בלעדיך.
- יורם: איך אתה מסוגל בכלל לוותר עלי? הייתה פעם אישה שאהבה אותך כמוני? שרצתה אותך כמוני? אני רוצה אותך אפילו עכשיו, למרות שאתה כל כך מכאיב לי.
- יורם: אני יודע. גם אני רוצה.
- נעמי: אז בוא נעזוב את השיחה הזאת, לעזאזל. פתאום יש לי מין כאב ראש.
- יורם: **(הוא פותח מגירה, מוציא כדור ונותן לה)** עוד רגע אני פורצת פֶּבְּכִי. חבק אותי. בוא נלך למיטה. אני מוכרחה להרגיש אותך קצת.

היא מחבקת אותו. הוא מתחמק.

- יורם: די, נעמי. אני לא בטוח שזה הדבר הנכון עכשיו.

- נעמי: זה הדבר הכי נכון.
 יורם: ונמשיך להתעלם ממה שקורה לנו?
 נעמי: אתה מתעלם ממה שקורה לי. ויקטור הוא לא אהבת חיי. אבל אנחנו נשואים עשר שנים. הוא בעל נדיב ותומך. יש לנו ילד עם צרכים מיוחדים. הדאגה לילד הזה מכריחה אותנו לחיות יחד גם בלי אהבה גדולה. מותר לך להתחשב בזה.
- יורם: אני מנסה, אבל המרחק בינינו...
 נעמי: אנחנו עובדים עכשיו יום-יום על מחזה שעוסק באהבה. שום דבר לא יוצר קירבה גדולה כזאת.
- יורם: אני בן שישים, נעמי.
 נעמי: אז מה? אתה לא יכול לחכות עוד שנה-שנתיים?
 יורם: כבר חיכיתי הרבה יותר מדי.
- נעמי: אז אתה מוותר עלי? **(הוא לא עונה)** אני לא מבינה שום דבר. מה אתה רוצה ממני? מה אתה מצפה שיקרה עכשיו?
 יורם: אנחנו נעבוד כמו כל במאי ושחקנית שנפגשים בחדר חזרות. ולא נשכב יותר?
- יורם: אם נמשיך לשכב, לא נצליח להתחיל חיים חדשים.
 נעמי: מה כל כך נורא בחיים שאנחנו חיים עכשיו?
 יורם: החיים האלה לא מספיקים לי.
- נעמי: גם לי לא.
 יורם: אבל זה בידיים שלך. את יכולה לעבור הנה בתוך כמה שבועות.
- נעמי: אני לא יכולה.
 יורם: גם אני לא יכול.
- נעמי: **(בדמעות)** אז זה נגמר? אתה מגרש אותי?
 יורם: נעמי...
- נעמי: יום אחד אני אתגרש מוויקטור. אתה יודע את זה. בינתיים רוב הזמן אני שלך. אני שוכבת רק איתך.
- יורם: אני לא מרגיש שרוב הזמן את שלי.
 נעמי: אני רק שלך. תחליט מה שתחליט. אני לא מתכוונת לוותר עליך.
- יורם: אני לא רוצה שתוותר עלי. אני רוצה שתוותרי עליו!
 נעמי: אני אוותר עליו ברגע שאוכל! **(שתיקה ארוכה)** אני לא יכולה לעבור הנה תוך כמה שבועות, יורם. זאת דרישה לא הוגנת. אתה לא רואה כמה היא אכזרית? אבל אני מוכנה לדבר עם ויקטור. נתחיל גישור. בסוף השנה אני אעבור הנה.
- יורם: כבר שמעתי את ההבטחה הזאת.
 נעמי: תחשוב על זה במשך הלילה. ניפגש מחר בשמונה בתיאטרון. עד אז נירגע קצת.
- יורם: נעמי...
 נעמי: אם אתה לא מסוגל לחכות לי עד סוף השנה, אז כנראה שאתה לא באמת רוצה אותי. **(יוצאת)**

3. כעבור שבוע. לילה. השעה מאוחרת. יורם יושב מול המחשב. נעמי נכנסת.

נעמי: אני מקווה שאני לא מפריעה.
 יורם: לא, זה בסדר. אני עושה תיקונים בסצנות של מחר.
 נעמי: חיכיתי כל הערב שתתקשר.
 יורם: הייתה ישיבת הפקה אחרי הצהריים. אחר כך ישבתי קצת עם מיכאל.
 עכשיו פתאום הוא לא מבין למה אלכסיי אוהב את אנה.
 נעמי: אז בשבילו היה לך זמן?
 יורם: נעמי, סיכמנו שאנחנו לא נפגשים אחרי החזרות. סיכמנו גם שאת לא באה הנה יותר.
 נעמי: אני לא מסוגלת לעמוד בסיכום הזה.
 יורם: גם לי קשה, אבל...
 נעמי: ביקשתי שנאכל יחד ארוחת ערב. למה התחמקת?
 יורם: רציתי לאכול איתך, אבל במחשבה שנייה...
 נעמי: סיכמנו שנמשיך להיפגש מדי פעם.
 יורם: אנחנו נפגשים בתיאטרון. אם נמשיך להיפגש גם אחרי החזרות, לא נצליח להיפרד.
 נעמי: אני לא בטוחה שאנחנו צריכים להיפרד.
 יורם: די, נעמי. בבקשה. נדמה לי שכבר סיימנו את הדיון הזה.
 נעמי: שמת לב שכשנכנסתי, לא התנשקנו?

הם מתנשקים. נעמי רוצה יותר. הוא עוצר בעדה.

נעמי: אני זקוקה לנשיקות שלך כמו אוויר לנשימה, ואתה בקושי מנשק אותי.

יורם לא עונה. היא מוותרת.

נעמי: בתיאטרון מרכלים שנרשמך לאתרי היכרויות. המיטה שלנו עוד לא התקררה.
 יורם: אני מנסה לבנות לעצמי חיים חדשים.
 נעמי: כבר יש לך.
 יורם: אני רוצה להתחיל אותם כשאני עדיין יכול.
 נעמי: על מה אתה מדבר? אף פעם לא הרגשתי שאתה מבוגר בשבילי.
 יורם: אבל בעוד שנה שנתיים תרגישי. לכן את לא עוברת לחיות איתי. יונתן הוא רק תירוץ.
 נעמי: בגלל החרדה הטיפשית הזאת אתה מוותר עלי?
 יורם: אם זה כל כך טיפשי בעיניך, אז אין טעם לדבר על זה.
 נעמי: ולכן אתה כבר נפגש כל ערב עם אישה אחרת?
 יורם: (בתקיפות) אמרתי שאני לא רוצה לדבר על זה.
 נעמי: אז בוא נדבר על ענייני עבודה.
 יורם: נדבר מחר בתיאטרון.
 נעמי: אנחנו מדברים עכשיו.
 יורם: (מוותר) אוקיי.

נעמי: אפשר אולי לשתות משהו?
יורם: בבקשה.

הוא מוזג יין לשניהם. הם משיקים כוסות.

נעמי: הייתי מתוסכלת מאד היום בחזרה.
יורם: ראיתי.
נעמי: אז למה צרחת עלי ככה? ועוד לעיני מיכאל. מרוב פחד לא הצלחתי להרגיש שום דבר.
יורם: לא צרחתי עלייך. ניסיתי להסביר לך ש...
נעמי: הקור שלך משתק אותי, יורם.
יורם: אני לא חושב שאני קר.
נעמי: אנה חייבת לאהוב את אלכסיי בכל ליבה. אחרת היא לא תוכל לוותר למענו על הבן שלה. הקור שלך מדכא את כל האהבה שבי.
יורם: נדמה לי שאני דווקא מנסה לחזק את האהבה שִׁבָּךְ. אבל את שקועה ברחמים עצמיים, בגלל שאת מרגישה נטושה, ואת לא משתפת פעולה.
נעמי: ולי נדמה שאתה מדכא את האהבה של אנה לאלכסיי, כי אתה מזהה בה את האהבה שלי אליך.
יורם: אנחנו לא מדברים יותר על האהבה שלנו, נעמי.
נעמי: אתה גם מפחד מהתשוקה של אנה אל אלכסיי, כי אתה מפחד מן התשוקה שלי.
יורם: להפך. אני מנסה לעזור לך לגלות את התשוקה הזאת.
נעמי: אני לא צריכה עזרה. אנה חייתה שנים ארוכות בלי תשוקה אל בעלה. לכן התשוקה שלה אל אלכסיי כל כך חזקה. אני מכירה את זה מצוין מן החיים שלי עם ויקטור.
יורם: נעמי, יש לי הרגשה שאת לא נלחמת על התשוקה של אנה, אלא על התשוקה שלך.
נעמי: אתה לא מבין שזאת אותה תשוקה?
יורם: אני מבין היטב, אבל החלטנו שבעבודה הזאת אנחנו מדברים רק על אנה ואלכסיי.
נעמי: איך אתה מסוגל להפריד בין מה שקורה להם לבין מה שקורה לנו?
יורם: עכשיו את גם מלמדת אותי לביים? כל מה שאת יודעת על משחק, למדת ממני.
נעמי: אני מציעה לך לבדוק מה היו ההצגות הכי מצליחות שלך בעשר השנים האחרונות, ומי שיחקה בהן את התפקידים הראשיים.
יורם: אני יודע את זה. (מתעשת) הסתכלתי עליכם היום בחזרה על הסצנה שבה אלכסיי יורה בעצמו בחזה, כי נדמה לו שהוא איבד את אנה לעולם. ופתאום הרגשתי עד כמה אני מבין אותו.
נעמי: אתה אומר שאתה מבין אותו כדי להגן על עצמך מפני האהבה שלי אליך.
יורם: אני אומר את זה כדי להגן על עצמי מפני האהבה שלי אליך. אם היא שוב תשתלט עלי, אני לא אצליח לביים.
נעמי: האהבה שלך אף פעם לא פגעה בעבודה שלנו.
יורם: משהו בכל זאת השתנה.

- נעמי: שום דבר לא השתנה. אני רוצה שנמשיך לעבוד. אני רוצה שנמשיך לשכב. אני מוכנה לשכוח את הימים הנוראים האלה.
- יורם: זה בלתי אפשרי, נעמי.
- נעמי: אתה מעדיף מישהי מאתר היכרויות?
- יורם: אני לא מוכן לדבר איתך על זה.
- נעמי: תן לנו עוד הזדמנות.
- יורם: הזדמנות למה? את תמשיכי לבוא הנה. אנחנו נדבר, נשתה, נשכב, ואחר כך את תתקלחי ותחזרי אל ויקטור. אם למרות התחנונים שלי לא עזבת אותו, אז אף פעם לא תעזבי.
- נעמי: אני מוכנה להישאר כאן הלילה. אני אודיע לוויקטור שהחזרה נגמרה מאוחר, והלכתי אל אחותי.
- יורם: ומה תגידי לו מחר ומוחרתיים?
- נעמי: טוב לנו גם בלי לישון יחד כל לילה.
- יורם: זה כבר לא מספיק לי.
- נעמי: הכל, או לא כלום? למה?
- יורם: כי אנחנו יודעים איזה חיים אנחנו יכולים לחיות יחד.
- נעמי: אני נשבעת לך שבסוף השנה אני עוברת הנה... **(שתיקה)** די, יורם. חבק אותי. אל תאשים אותי כל הזמן. אתה לא רואה כמה אני כועסת על עצמי שאין לי אומץ לעזוב את ויקטור?
- יורם: אני רואה.
- נעמי: ולמרות שאני חיה איתו, אני מציעה לך את האהבה הכי עמוקה שיש לי.
- יורם: אתה לא תמצא אהבה כזאת בשום אתר היכרויות.
- יורם: אני יודע.
- נעמי: אז למה אתה רוצה שאני אתגרש? כדי שאהיה רק שלך? אחרת אתה לא מספיק בטוח בי?
- יורם: לא.
- נעמי: אתה רוצה שאני אעבור גיהנום, רק כדי שתרגיש יותר בטוח? לכן אתה זורק אותי ככה?
- יורם: **(בכעס)** את לא רואה שאת מכריחה אותי? **(מתעשת)** בואי נהיה הגיוניים, נעמי. הקשר בינינו נגמר. לכן הסכמנו שלא ניפגש יותר מחוץ לחזרות. לכן הסכמנו שלא תבואי הנה יותר. לכן אני מבקש שתלכי.
- נעמי: אני לא הולכת.
- יורם: בסדר גמור. אז אני הולך. נתראה מחר בחזרה.
- נעמי: אתה מגרש אותי, ומצפה שאני אגיע מחר לחזרה?
- יורם: כן.
- נעמי: ואתה חושב שאני אהיה מסוגלת לעבוד איתך?
- יורם: אם את לא מסוגלת לעבוד איתי, אז אני מזמין שחקנית אחרת.
- נעמי: על גופתי המתה. זה התפקיד שלי. בשבילי כתבת אותו.
- יורם: אם התפקיד הזה כל כך חשוב לך, אז תעבדי כמו שחקנית מקצועית. **(פונה לצאת)**
- נעמי: חכה רגע. **(חוסמת את דרכו)** מה קרה לך, יורם? פתאום אתה מאיים עלי? למה? כי אני אוהבת אותך? אני לא מפחדת מהאיומים שלך. אני מפחדת שאני מאבדת אותך. אתה הרבה יותר חשוב לי מההצגה.

יורם: שום דבר לא יותר חשוב לי עכשיו מההצגה. ואם היא לא מספיק חשובה גם לך, את לא תשחקי בה.
 נעמי: אתה שוב מאיים?!

יורם: תני לי לצאת.
 נעמי: קודם תתנצל ותחבק אותי.
 יורם: נדבר מחר לפני החזרה.
 נעמי: אני לא באה לחזרה אם אתה לא מתנצל ומחבק אותי!
 יורם: ולא אכפת לך שהתנצלות הזאת היא שקר? שהחיבוק הוא שקר? כל לילה אני מתעורר בבהלה שאולי גם האהבה הגדולה שלנו הייתה רק שקר.
 נעמי: האהבה שלנו הייתה שקר?!

יורם: ברגע האמת את התכחשת לה!
 נעמי: (המומה) אתה גירשת אותי.
 יורם: אני התחננתי שתעברי הנה.

היא כל כך פגועה עד שהיא לא מסוגלת לחסום אותו.

יורם: ותנעלי את הדלת כשאת יוצאת.

הוא יוצא. היא מתיישבת אובדת עצות על הספה. חשכה.

4. כעבור שבוע. לילה. הדירה ריקה. נעמי נכנסת באמצעות המפתח שלה.

נעמי: יורם?

היא רואה שהוא איננו בדירה. היא מוזגת לעצמה כוס יין, ומתיישבת מהורהרת. כעבור רגע הוא נכנס. היא קמה לעברו. הם מתחבקים ומתנשקים.

נעמי: שמחתי לראות שלא החלפתי את המנעול.
 יורם: כנראה שאני כבר לא כל כך מפחד ממך.

שניהם מחייכים ומתנשקים שוב.

נעמי: הייתה היום חזרה נהדרת. התקדמנו מאד.
 יורם: היית ממש מרגשת.
 נעמי: מכל הבמאים שעבדתי איתם, אתה היחיד שמצליח להפעיל אותי.
 יורם: מכל השחקניות שעבדתי איתן, את מבינה אותי הכי טוב.
 נעמי: חנפן.
 יורם: אנחנו באמת עובדים מצוין יחד. היום ראיתי גם איך העבודה שלנו משפיעה על מיכאל. סוף-סוף הוא נפתח אליך. יש לי הרגשה שהוא הולך ומתאהב בך.
 נעמי: התבלבלת. זה אלכסיי שמתאהב באנה.
 יורם: אני מקווה.

הוא מוזג לעצמו כוס יין.

לחיים.	נעמי:
מה שלומך? הכל בסדר אצלך?	יורם:
כן.	נעמי:
יש משהו שאני יכול לעשות בשבילך?	יורם:
באתי להגיד תודה על הרגישות שלך.	נעמי:
את בטוחה?	יורם:
כן.	נעמי:
(לא מאמין לה) אני שמח שהצלחנו להתגבר על מה שקרה. ברגע שהגדרנו לעצמנו גבולות ברורים, נוצרה בינינו ידידות די נעימה.	יורם:
עם הרבה פחות כאב.	נעמי:
בהחלט.	יורם:
גם אני שמחה.	נעמי:
יש לי עוד הרבה עבודה לקראת מחר, נעמי. אני...	יורם:
אני מתארת לעצמי.	נעמי:

היא מבינה את הרמז, אבל נשארת.

אני רואה שאת בכל זאת רוצה משהו.	יורם:
הייתה לי אתמול מריבה נוראה עם ויקטור.	נעמי:
מה קרה?	יורם:
הוא ידע כל הזמן על היחסים שלנו.	נעמי:
(נדהם) ידע?! ידע ושתק?!!	יורם:
הוא חיכה שזה ייגמר.	נעמי:
הוא מטורף לגמרי. אני לא מסוגל אפילו לדמיין מה עבר עליו. אבל אם הוא היה מוכן לחכות לך, כנראה שהוא באמת אוהב אותך.	יורם:
הוא נשאר איתי כדי להעניש אותי.	נעמי:
הוא לא אדם כזה, נעמי.	יורם:
אחרי מה שהוא אמר לי, אני לא יכולה יותר לחיות איתו.	נעמי:
מה זאת אומרת?	יורם:
אני מתגרשת.	נעמי:
את רצינית? כבר אמרת לו?	יורם:
יש לנו כרגע ויכוח על המשמורת של יונתן. אני לא מתכוונת לוותר. אני רוצה לסדר ליונתן את אחד מחדרי הילדים כאן.	נעמי:
(נדהם) רק רגע, נעמי. רק רגע... אני לא מבין...	יורם:
מה אתה לא מבין?	נעמי:
(נסער) במשך שש שנים התחננתי שתגרשי, ואת אמרת שזה בלתי אפשרי. בשבועיים האחרונים עשיתי הכל כדי לדכא את האהבה אליך. כדי להפיג אותה קצת. ואחרי שסוף-סוף הצלחתי, את אומרת לי פתאום שזה אפשרי?	יורם:

- נעמי: אתה רק חושב שהצלחת לדכא את האהבה שלך אלי. גם אני ניסיתי, עד שהבנתי שאני מרמה את עצמי.
- יורם: אני רוצה מאד להאמין לך, אבל...
- נעמי: מחר אני נפגשת עם עורך דין.
- יורם: כבר שמעתי את זה יותר מדי פעמים. אני אאמין לך ברגע שתעברי הנה.
- נעמי: בשביל זה באתי. אני עוברת הנה. יכול להיות שזה ייקח כמה ימים. אולי כמה שבועות. ויקטור ואני צריכים להגיע להסכם. אני לא יכולה להשאיר לו את יונתן.
- יורם: עד שתגיעו להסכם יעברו שנים!
- נעמי: תן לי לנסות. אם אני אקח את יונתן בלי הסכם, הוא ילך למשטרה.
- יורם: די, נעמי. בבקשה. את משלה את עצמך שתעזבי את ויקטור. ואת משלה גם אותי. ברור לי לגמרי איך המריבה הזאת תסתיים. את תתנצלי ותבקשי סליחה, והוא יקבל את ההתנצלות ויסלח. והכל יחזור למקומו בשלום. אני משחרר אותך מכל מה שהבטחת לי. אני באמת מבוגר מדי בשבילך. גם אם תעברי עכשיו הנה, בעוד שנה-שנתיים את תעזבי.
- נעמי: אתה שוב חוזר לשטות הזאת?
- יורם: גם את הרגשת שזה כבר לא אותו דבר. בפעמים האחרונות ששכבנו...
- נעמי: זה קרה בגלל שחשבת שאני לא רוצה לחיות איתך.
- יורם: זאת לא הסיבה היחידה.
- נעמי: תן לנו הזדמנות. אני לא חייבת לחזור הביתה הלילה. יונתן כבר ישן. אין לי יותר מה להסתיר מוויקטור.
- יורם: זה לא הוגן, נעמי. זה באמת לא הוגן.
- נעמי: **(בכאב)** אתה הוגן? ענה לי. אתה הוגן?

הוא נשבר ומחבק אותה. הם מתנשקים. היא פושטת את חולצתה. הוא עוצר בעדה.

- יורם: זה לא ילך.
- נעמי: בוא ננסה. **(אוחזת בידיו)**
- יורם: **(שומט את ידיה)** אני אומר לך שזה לא ילך.
- נעמי: אל תוותר כל כך מהר.

הוא לא עונה. היא לובשת את חולצתה.

- יורם: את עדיין צעירה. ברגע שתתגרשי מוויקטור, תמצאי מישו יותר מתאים ממני.
- נעמי: אני לא רוצה מישו. אני רוצה אותך.
- יורם: את רואה שזה לא עובד.
- נעמי: זה עובד נהדר.
- יורם: זה לא עובד. זה לא יעבוד. אני לא ארמה אותך כמו שאת מרמה אותי.
- נעמי: אני לא מרמה אותך. אני מבקשת ממך עוד קצת סבלנות. אם ויקטור יתעקש, אני אוותר לו על יום בשבוע. כשאנה עברה לחיות עם אלכסיי, היא ויתרה לגמרי על הילד שלה.
- יורם: את לא אנה.

נעמי: אני גם מוכנה לעשות איתך ילד. כמו שהיא עשתה עם אלכסיי. כשהיה לך ילד קטן, תרגיש הרבה יותר צעיר.

יורם: אני אחשוב על זה ברגע שתעברי לגור איתי.

נעמי: אני עוברת הנה בתוך כמה שבועות.

יורם: לכן ניסית עכשיו לשכב איתי? כדי שאני אאמין לך?

נעמי: **(נדהמת)** אתה לא מאמין שאני רוצה לשכב איתך?!

יורם: אני לא מאמין שאת רוצה לעבור הנה!

נעמי: אני נשבעת שאני רוצה.

יורם: אני לא יכול להמשיך ככה, נעמי. חשבתי שניפרד בידידות ונצליח לעבוד יחד. טעיתי. אני מרמה את עצמי. אני מרמה גם אותך. החזרות נעשו סיוט. אני כל הזמן חושב עלייך. כל הזמן רוצה אותך. בכל פעם שמיכאל נוגע בך אני מתפוצץ. במקום לביים, אני מנסה לשמור על השפיות שלי. במוקדם או במאוחר החזרות יעלו על שרטון. זה לא בא בחשבון. ההצגה הזאת חשובה לי, גם אם אני לא אביים אותה. אין לי ברירה. מחר בבוקר אני אודיע לתיאטרון לחפש במאי אחר.

נעמי: אני לא אעבוד עם במאי אחר.

יורם: אני לא אצליח להוציא את ההצגה הזאת ככה. יש לכם עוד ארבעה שבועות. לא תצטרכו להתחיל הכל מחדש.

נעמי: אני לא אוכל לעשות את אנה בלעדיך.

יורם: אין לך ברירה! **(שתיקה)** לילה טוב. **(שתיקה)** אמרתי לילה טוב!

נעמי: שמעתי. אני מפרקת את המשפחה שלי ובאה לחיות איתך. אני מוכנה לעשות איתך ילד, ואתה מגרש אותי, למרות שאתה יודע שאני עלולה להתרסק. אבל אולי בעצם אתה רוצה שאני אתרסק. לכן אתה נפרד ממני באכזריות כזאת. לכן אתה מפסיק לעבוד איתי. אם זוהי האהבה שלך, כנראה **שהיא** שקר. לכן הצלחת כל כך מהר לשנוא אותי. כן. אתה באמת שונא אותי. אין לי מושג למה. אולי אתה מנסה לנקום בי על זה שאני יותר צעירה ממך. אבל אני עשויה מחומר קצת יותר קשה. אני לא אתן לך את התענוג לראות אותי מתרסקת. **(פונה לצאת)**

יורם: חכי רגע.

הוא אווזו בידיה, מחבק ומנשק אותה. היא נענית. הם משתרעים על הספה ומתגפפים. כעבור רגע יורם עוצר. הוא מנסה להמשיך אך אינו מצליח. לבסוף הוא מתנתק ממנה.

יורם: אמרתי לך.

נעמי: אתה שוב מוותר?

יורם: זה לא ילך.

נעמי: תן לי הזדמנות.

יורם: זה מסובך מדי איתך.

נעמי: עוד לא התחלנו.

יורם: אני לא רוצה יותר.

נעמי: אבל אני רוצה.

יורם: **(בתסכול גדול)** מה בדיוק את רוצה? בואי נשים את הקלפים על השולחן. הדבר היחיד שעוד נשאר לי לתת לך זה תפקידים בהצגות שלי. לכן את לא

מוותרת עלי. את לא מוכנה לחיות איתי בשביל זה, אבל את מוכנה להמשיך לשכב איתי. נכון, או לא נכון?

נעמי קופאת, פגועה עד עמקי נשמתה.

נעמי: בן זונה. לך תזדיין. חתיכת חרא...

היא מסדרת את בגדיה בחיפזון ויוצאת.

5. שעת ערב. יורם יושב ליד המחשב ומנסה לכתוב. הטלפון שלו מצלצל. הוא מסתכל בצג, רואה שנעמי היא שמתקשרת אליו. הוא מנתק את השיחה וחוזר אל המחשב. כעבור רגע נשמע צלצול נוסף. הפעם הוא מקבל את השיחה, אך לא אומר דבר. נעמי נשמעת ברמקול של הטלפון.

נעמי: היי יורם. מה שלומך? איך ישנת? ... התקשרתי אליך בבוקר. לא ענית. דאגתי. אתה בסדר? ... אולי אתה בכל זאת עונה לי? ... בצהריים הייתי בתיאטרון. פגשתי שחקנים שכבר ביקרו אצלך. איתם כנראה הצלחת לדבר... זה בסדר. אני מבינה... הם סיפרו לי שאתה מתכוון לחזור לעבודה בעונה הבאה. נכון? כל כך שמחתי בשבילך... אגב, אני לא חוזרת. אני יוצאת לחופשה ללא תשלום. עד שאסיים את המשא ומתן עם ויקטור. עד שיונתן יתרגל למצב החדש שלו... למזלך אתה יכול לחזור לכתוב. אני אשמח מאד לקרוא... די, יורם. בוא נפסיק את המשחק הזה. ענה לי, בבקשה. אני דואגת. אני רוצה לעזור... גם אני עדיין לא התאוששתי מההלם. אנחנו מוכרחים לדבר על זה.... אני לא מוכנה להרגיש כל כך אשמה. אני כל הזמן מנסה להבין איך הגענו לשם. אתה יודע שלא הייתה לי ברירה. הייתי חייבת להגן על עצמי... אולי בכל זאת ניפגש? ... טוב. אני מבינה. אני אנסה שוב מחר... אם תשנה את דעתך הערב, אז...

היא מנתקת. הוא נשאר במקומו. מעבר מוסיקאלי.

6. כעבור שבועיים. לילה. יורם לבדו. שותה כוס יין, מחכה לנעמי. כעבור רגע היא נכנסת. הם מתחבקים.

נעמי:	מה שלומך?
יורם:	תודה. בסדר. ואת?
נעמי:	בסדר גמור. עובדת. מגדלת את יונתן. אתה לא מציע לי לשתות?
יורם:	בשמחה. אדום?
נעמי:	תודה. (הוא מוזג לה)
יורם:	לחיים.

הם מקישים את כוסותיהם ושותים.

- יורם: איך בבית?
 נעמי: דווקא די טוב. קשה להבריא יחסים שהיו חולים במשך כל כך הרבה זמן, אבל ויקטור משתדל. אני משתדלת.
 יורם: נשמע מצוין.
 נעמי: גם יונתן עובר חוויה מתקנת. יש לו פחות סיוטי לילה. הוא לא בוכה כל כך הרבה.
 יורם: אתם בטח כבר מתכננים עוד ילד?
 נעמי: מדברים על זה.
 יורם: כנראה שקרה לכם נס.
 נעמי: זה לא נס. זאת עבודה קשה. הכאב של הפרידה שלנו היה נורא. חתכנו בסכין קצבים. ויקטור היה שם בשבילי.
 יורם: אמרתי לך שהוא אוהב אותך.
 נעמי: אני מקווה.

שתיקה ארוכה.

- נעמי: איך אתה מסתדר כאן לבד? בלי עבודה? אני חושבת עליך הרבה.
 יורם: אני מחזיק מעמד. קורא הרבה. מבלה קצת יותר עם הבנים שלי.
 נעמי: שמעתי שאתה ממשיך להיפגש עם נשים מאתרי היכרויות.
 יורם: אף אחת מהן לא הגיעה לקרסוליך.
 נעמי: אתה רוצה שאני אכיר לך מישהי?
 יורם: לא, תודה.
 נעמי: אני רוצה להאמין שאתה לא שונא אותי.
 יורם: אני בעיקר מתאבל עליך. אני קורא שוב את "אנה קארנינה". מנסה להבין אותך דרך טולסטוי. אני גם כותב מחזה חדש.
 נעמי: על הפרידה שלנו?
 יורם: כן. זה עוזר לי להשלים איתה.
 נעמי: אני מקווה שהרחקת את הדמויות שלך מאיתנו. ויקטור ייפגע מאד אם היחסים שלנו יִקְשָׁפוּ.
 יורם: אצלי היא מרצה צעירה באוניברסיטה והוא ראש החוג שלה.
 נעמי: והיא שוכבת איתו כדי לקדם את הקריירה?
 יורם: התחרטתי ברגע שאמרתי לך את זה.
 נעמי: תיארתי לעצמי. (שתיקה) אתה כבר בטח יודע בשביל מה באתי.
 יורם: בערך. שמעתי שיש לכם ויכוחים עם אלוני בחזרות. הוא התייעץ איתי כמה פעמים. תנו לו הזדמנות. הוא במאי טוב.
 נעמי: משהו קרה לו בזמן האחרון. הוא נעשה טכני. חסר רגש. הוא פוחד אפילו להגיד את המילה אהבה. אני לא מאמינה שהוא אי פעם אהב.
 יורם: אני מצטער לשמוע. אני מוכן לדבר איתו שוב.
 נעמי: כבר אין טעם. הוא התפטר.
 יורם: נפגשתי איתו אתמול. הוא לא אמר שום דבר.
 נעמי: זה קרה היום אחרי החזרה. מיכאל ואני מבקשים שתחזור לביים אותנו.
 יורם: אני? (צוחק)

- נעמי: כן. אתה כתבת את המחזה. גם התחלת לביים אותו. נשמח לחזור לנקודה שבה הפסקת.
- יורם: אני לא יודע. אני לא בטוח שזה נכון. אני מקווה שלא רבתם עם אלוני כדי להחזיר אותי.
- נעמי: ודאי שלא.
- יורם: אני לא בטוח שאנחנו כבר מסוגלים לעבוד יחד. שנינו עדיין מנסים להתאושש. אני עדיין לא נרדם בלי כדור שינה.
- נעמי: זה טבעי לגמרי. כשאתה לא עובד, אתה במצוקה נוראה.
- יורם: אני לא בטוח שזה בגלל הבטלה.
- נעמי: אל תדאג. החזרות יהיו עכשיו הרבה יותר קלות. הזמן שעבר נתן לנו אוויר לנשימה. אני לא אֶכְפֶּה עליך שום דבר.
- יורם: אני יודע, אבל...
- נעמי: אף אחד לא יביים מחזה שלך יותר טוב ממך. בחזרות עם אלוני הרגשתי אותך כל הזמן. בכל רגע שאלתי את עצמי מה **אתה** היית אומר לי עכשיו.
- אף אחד בעולם לא מסביר לי את עצמי כמוך.
- יורם: נעמי, אם נחזור לעבוד יחד, נמצא את עצמנו שוב באותה מלכודת.
- נעמי: אני רוצה לצאת עם ההצגה, יורם. רק בזכותה אני מחזיקה מעמד. אני גם מרגישה הזדהות עמוקה עם אנה. זה התפקיד הכי טוב שעשיתי עד עכשיו.
- יורם: את לא חוששת שזאת מלכודת מסוכנת מדי?
- נעמי: אני חוששת, אבל אני גם מאמינה שאם אני אשחק את אנה, אני אלמד מן הכישלון שלה ושל אלכסיי, ואצליח להציל את עצמי ממנה.
- יורם: אני מקווה בשבילך, אבל...
- נעמי: זה לא בלתי אפשרי, יורם. נקבע גבולות. נשמור זה על זה.
- יורם: את סומכת על עצמך? את סומכת עלי?
- נעמי: אני לא יודעת, אבל בלעדיך ההפקה תתבטל. ההנהלה כבר הודיעה לנו.
- יורם: לא יכול להיות.
- נעמי: מחר בבוקר תשמע מהם.
- יורם: אני צריך קצת זמן לחשוב.
- נעמי: עבדת שנתיים על המחזה הזה, יורם. הוא נולד מהצורך שלנו להבין את עצמנו. אנחנו לא יכולים לוותר עליו.

יורם מהסס. הם מסתכלים זה בזו. כעבור רגע הוא מחליט לקבל את ההצעה.

- יורם: בסדר. אני מבין. אני מקווה שאני לא טועה. יכול להיות שאנחנו בכל זאת יכולים לעשות את זה. אם הם יסכימו לדחות את הפרמיירה בשבוע, יהיו לנו שלושה שבועות.
- נעמי: הם כבר הסכימו.
- יורם: אני רואה שבאת מוכנה.
- נעמי: ההצגה הזאת היא המתנה הכי יפה שאנחנו יכולים לתת זה לזו.

היא מושיטה אליו את זרועותיה והם מתחבקים.

- יורם: אין לך מושג כמה התגעגעתי אליך.

גם אני התגעגעתי אליך.	נעמי:
יום ולילה חיכיתי לדפיקה בדלת. לטלפון. להודעה.	יורם:
חיכיתי לרגע הנכון.	נעמי:
כשחיבקת אותי עכשיו, הרגשתי שאנחנו יכולים לעבוד גם כקולגות.	יורם:
האהבה היא לא חזות הכל. לפעמים צריך להתפשר עליה.	
אני תמיד אוהב אותך.	נעמי:
גם אני, אבל אחרת.	יורם:
כן. קצת אחרת. כנראה שלא נוכל להיפגש יותר מחוץ לתיאטרון. ויקטור מתעקש על זה.	נעמי:
אני מבין אותו לגמרי. הזוגיות שלנו עשתה לו הרבה עוול. גם לך.	יורם:
אתה לא צריך להרגיש אשם. אני רציתי בזוגיות הזאת בדיוק כמוך.	נעמי:
אבל כנראה שאי אפשר באמת להיפרד בקלות כמו שחשבנו. בעיקר כשהקשר הוא כל כך עמוק.	יורם:
אולי בגלל זה הוא היה כל כך טוב.	נעמי:

היא מחבקת אותו. הוא נעתר. כעבור רגע היא מתנתקת.

אני חייבת ללכת. ויקטור לא יודע שאני כאן.	נעמי:
בטח. את צודקת. אל תתני לו סיבה לחשוד.	יורם:
מחר בעשר בחדר חזרות.	נעמי:

הוא מנסה לחבק אותה שוב. אך היא עוצרת בעדו ויוצאת.

7. כעבור שבוע. לילה. הדלת נפתחת. יורם ונעמי נכנסים.

שבי רגע. תשתי משהו.	יורם:
יש לי רק כמה דקות. אני לוקחת בבוקר את יונתן לרופא.	נעמי:
מה קרה?	יורם:
כואבת לו הבטן.	נעמי:
זה פסיכוסומטי. גם לילדים שלי כאבה הבטן לפני פרמיירה. אדום, נכון?	יורם:
ממש טיפה. לא כדאי שוויקטור יריח.	נעמי:

יורם מוזג יין לשניהם. הם מקישים כוסות ושותים.

מצטער שגררתי אותך הנה, אבל זאת לא שיחה בשביל המזנון.	יורם:
מה קרה?	נעמי:
אנחנו עובדים כבר שבוע, ואני מרגיש שאנחנו תקועים. בקצב הזה לא נהיה מוכנים בזמן.	יורם:
מה זאת אומרת תקועים?	נעמי:
נוצרה איזו זרות בינך לבין מיכאל. אתם לא מרגישים זה את זה. זה מתסכל מאד. גם אותו וגם אותי.	יורם:
שמתי לב.	נעמי:

- יורם: לזרות הזאת?
- נעמי: לתסכול שלך.
- יורם: ושל מיכאל. בנית סביבך חומה, שהוא נתקל בה שוב ושוב. פתאום את דוחה את האהבה שלו. את נרתעת מפניו. משפילה עיניים. מפנה מבט. מסתתרת בתוך עצמך.
- נעמי: כי הוא תובעני מדי.
- יורם: הוא תובעני כי הוא עובד מתוך האהבה של אלכסיי לאנה. אגב, גם לי קשה מאד לעבוד מול הזרות הזאת.
- נעמי: אני רואה שאתה דואג יותר לעצמך.
- יורם: אני דואג להצגה.
- נעמי: אני דואגת לה בדיוק כמוך.
- יורם: אז למה את לא מנסה להעז?
- נעמי: להעז מה?
- יורם: לאהוב כמו אנה. את לא צריכה להסתיר את האהבה הזאת ממני. זה טבעי שבמהלך החזרות תיווצר גם בינינו פתיחות. זה תמיד קרה, וזה תמיד יקרה. לכן התעקשת שאחזור לביים אתכם.
- נעמי: יורם, אנחנו התחייבנו לעבוד באופן מקצועי.
- יורם: אי אפשר לביים בלי לעבוד עם הלב.
- נעמי: הפתיחות הזאת היא מלכודת. רוב החזרה אתה על הבמה. אני מרגישה את המבטים שלך. את המחשבות שלך. במקום להתרכז באלכסיי, אני עסוקה בכך. לכן מיכאל מרגיש שאני לא נענית לו.
- יורם: עד עכשיו לא חציתי שום גבול.
- נעמי: אני כל הזמן מרגישה שאתה רוצה לשכב איתי. אתה יודע כמה קשה לי לסרב.
- יורם: ברור שאני רוצה לשכב איתך. אז מה? אני לא נוגע בכך. אני לא מתקרב אליך. אני לא רומז שום דבר...
- נעמי: אז אתה מוכרח להפסיק לרצות.
- יורם: ואף לא רוצה? אני רואה את זה בעיניים שלך. לתשומת ליבך, אנה לא החזיקה מעמד עם בעל שהיא לא אהבה. גם את לא תחזיקי. בעוד חודש תשנאי את ויקטור ותעזבי אותו.
- נעמי: עד כאן, יורם. אני לא מוכנה יותר לשמוע. **(פונה לצאת)**
- יורם: **(עוצר אותה)** חכי רגע. אני כל הזמן שואל את עצמי למה ביקשת ממני לחזור לביים אותך. אל תגידי שלא חשבת על האפשרות שהקשר בינינו יתחדש.
- נעמי: ביקשתי כי אתה במאי מצוין.
- יורם: זה הכל? יש כאן עוד במאים טובים, אבל את רצית דווקא אותי. קיווית שברגע שאחזור לביים, האהבה שלי אלייך תחזור ותשתלט עלי. אני מודה שגם אני רציתי את זה.
- נעמי: אתה רואה למה אני חייבת להיזהר ממך?
- יורם: את לא חייבת להיזהר יותר. נכון. היו לך סיבות טובות לחשוב שאני מבוגר מדי. אבל בינתיים חזרתי לכתוב. חזרתי לביים. החולשה ההיא שפעם הרגשתי, נבעה באמת מכך שרציתי להיפרד ממך. כשהבנתי שאני רוצה לחזור אליך, חזרתי לעצמי. אני כבר לא מרגיש מבוגר מדי.

- נעמי: הגיל שלך אף פעם לא היה בעיה, יורם.
 יורם: אז מה קרה? התאהבת בוויקטור? האהבה שלו נראית כל כך בנאלית.
 נעמי: עם האהבה שלו אני מסוגלת לחיות.
 יורם: ועם שלי את לא מסוגלת?
 נעמי: עם שלי אני לא מסוגלת.
 יורם: ודאי שאת מסוגלת. אהבה גדולה באמת מפחידה. אבל אנחנו שניים. אנחנו נשמור זה על זה. קראי כמה סצנות מן המחזה שאני כותב על המרצה הזאת וראש החוג שלה.
 נעמי: אני אקרא אחרי שנצא עם ההצגה.
 יורם: את מפחדת שאם תקראי, האהבה שלך תתעורר, ותחזרי אלי.
 נעמי: אני מפחדת לחזור אליך כי כאב לי נורא כשגירשת אותי.
 יורם: זאת הייתה טעות פטאלית, אבל עכשיו את חוזרת עליה.
 נעמי: עכשיו אני נאחזת בחיים הבנאליים עם ויקטור. הוא נותן לי ביטחון שמאפשר לי לנשום. מגיעה לנו הזדמנות.
 יורם: גם לנו מגיעה. (אוחז בה)
 נעמי: אני לא יכולה לשכב איתך עכשיו.
 יורם: אז תחזרי הביתה ותשכבי עם ויקטור?
 נעמי: אין לי ברירה!

נעמי מתנתקת, פונה לצאת, אך לא מסוגלת.

- יורם: את יכולה ללכת. אני לא עוצר בעדך.
 נעמי: אני מבקשת שתשחרר אותי, יורם. שחרר אותי ונישאר ידידים.
 יורם: את תצטרכי ללכת בלי שאני אשחרר אותך.
 נעמי: אני רוצה שנוכל לפחות לעבוד יחד.
 יורם: זה לא מספיק לי.
 נעמי: ההצגה הזאת חשובה לי.
 יורם: עכשיו את יותר חשובה לי.
 נעמי: אם אני חשובה לך, אז תן לי ללכת.
 יורם: לכי.
 נעמי: (לא מסוגלת לצאת) בשבועות האחרונים ניסיתי לעמוד על הרגליים בלעדך, ופתאום גיליתי שאני יכולה. שאני כבר לא תלויה בך. שאני מסוגלת לשרוד בלי לשכב איתך. אני לא רוצה לוותר על החופש הזה.
 יורם: אני לא אכריח אותך לשכב איתי.
 נעמי: אז למה אתה לא נותן לי ללכת?
 יורם: כי את רוצה לשכב איתי.
 נעמי: אני מנסה להסביר לך שאני לא רוצה.
 יורם: באמת?
 נעמי: אתה מפחיד אותי, יורם. תסתכל בעצמך. אף פעם לא היית כל כך כפייתי.
 יורם: אני לא כופה עליך שום דבר.
 נעמי: אז תן לי ללכת בלי אשמה.
 יורם: לכי.

היא פונה לצאת. כשהיא מתקרבת אל הדלת היא עוצרת.

יורם: למה את לא הולכת?
נעמי: אני לא אלך לפני שתירגע.

היא חוזרת. מניחה את ידה על כתפו. שתיקה. הוא משתלט על עצמו.

נעמי: אתה יכול לנהל את החזרה מחר? אולי תיקח כדור שינה.
יורם: לא צריך. איבדתי את זה רק לרגע.
נעמי: אתה בטוח? אני צריכה ללכת.
יורם: הישארי עוד כמה דקות. רק כדי שאדע שאת לא כועסת.
נעמי: אני באמת מוכרחה ללכת. ויקטור כבר בטוח שאני אצלך. נתראה מחר
בעשר. לילה טוב. **(פונה לצאת ושוב עוצרת)** אני חייבת לקחת אחריות
על החיים שלי, יורם. אני לא יכולה להרשות לעצמי מותרות כמו האהבה
שלך. אני צריכה גם לדאוג ליונתן. אתה בעצמך אמרת פעם שהאהבה היא
לא חזות הכל. כשאמרת את זה, לא הבנתי כמה אתה צודק. **(יוצאת)**

8. כעבור שבוע. לילה. יורם עומד ליד השולחן ושותה כוס יין. נעמי נכנסת. הוא הולך לקראתה. הם מתחבקים.

נעמי: אני מצטערת שאני נופלת עליך ככה בשעה כזאת. אבל הייתי מוכרחה
לדבר איתך. ויקטור גילה שהייתי כאן לפני שבוע. הוא עזב את הבית. הוא
רוצה להתגרש.
יורם: אני יודע.
נעמי: אתה יודע?
יורם: הוא התקשר אלי בהתקף זעם נורא. צרח. קילל...
נעמי: הוא ראה בטלפון שלי כמה הודעות שלא מחקתי.
יורם: ההודעות האלה היו תמימות לגמרי.
נעמי: הוא בטוח שהמשכתי לשכב איתך. בזמן האחרון הוא נעשה בלתי נסבל. כל
רגע הוא בודק איפה אני. כשאני חוזרת הביתה, הוא חוקר אותי. היום הוא
קרא לי זונה. מה הוא רצה ממך?
יורם: הוא אמר שאם איפגש איתך שוב, הוא יחשוף את הקשר בינינו. רוצה
לשתות?
נעמי: יש לך משהו לכאב ראש?
יורם: **(נותן לה כדור)** בי הוא לא יכול לפגוע. אבל אולי הוא ינסה לפגוע בך. יש
משהו שאני יכול לעשות? את רוצה שנבטל את החזרה מחר? אני יכול
לעבוד בבוקר עם מיכאל.
נעמי: **(בולעת את הכדור)** הוא לקח את יונתן.
יורם: לקח אותו? לאן?
נעמי: הוא הוציא אותו מבית הספר, ארז לו מזוודה, והם נסעו אל אימא שלו. הוא
אמר לעורך הדין שלי שאני אנוכית, שאני עסוקה רק בקריירה שלי
ובזיונים שלי. שאני לא מסוגלת להיות אימא...

- יורם: את אימא נהדרת. תשאלני את יונתן.
 נעמי: אני מקווה שהוא לא יצטרך להעיד.
 יורם: אני לא מאמין שתגיעו לזה. ויקטור יודע שאי אפשר לקחת ככה ילד מאימא שלו.
 נעמי: אני מקווה. אני כל כך מבולבלת. אני כבר לא יודעת מה אני עושה.
 יורם: את יודעת מצוין. אני מוכן לבוא איתך מחר אל עורך הדין.
 נעמי: ואם ויקטור ינסה לברוח מן הארץ הלילה? אולי כדאי להוציא נגדו צו עיכוב יציאה?
 יורם: הוא יודע שאם הוא יברח, תאשימי אותו בחטיפה.
 נעמי: אתה לא חושב שכדאי להתלונן במשטרה?
 יורם: להפך. את צריכה להרגיע את ויקטור כדי שיחזיר לך את הילד.
 נעמי: נכון. אתה צודק. אני אשמח אם תבוא איתי אל עורך הדין. קבעתי איתו מחר בשמונה.
 יורם: אז נבטל את החזרה. בבוקר אני אודיע לתיאטרון.
 נעמי: תודה. אתה האדם היחידי בעולם שאני יכולה לסמוך עליו. אני כל כך צריכה אותך עכשיו.

היא מחבקת אותו. הוא מחבק אותה.

- יורם: את חושבת שתצליחי לישון הלילה? אולי תישארי כאן?
 נעמי: אני מעדיפה להיות בבית. אולי בכל זאת הוא יחזיר אותנו.
 יורם: בשעה כזאת? יונתן כבר ישן. בבוקר נקום יותר רגועים. ניסע יחד אל עורך הדין.
 נעמי: אני לא רוצה שוויקטור ידע שהייתי כאן.
 יורם: אם לא תספרי לו, הוא לא ידע.
 נעמי: ואם הוא עוקב אחרי?
 יורם: כשהוא יגלה שאת לא מפחדת הוא יפסיק לאיים... (הוא אווז בידיה)
 נעמי: (היא מתנתקת) אני לא יכולה, יורם.
 יורם: למה?
 נעמי: ככה.
 יורם: בגלל ויקטור? את עדיין חושבת לחזור אליו?
 נעמי: זה לא קשור אליו. אני באמת לא יכולה.
 יורם: את בטוחה?

היא לא עונה. היא מוזגת לעצמה כוס יין, לוגמת ומניחה אותה.

- נעמי: אני מוכרחה ללכת. ניפגש בבוקר.
 יורם: חכי עוד רגע.
 נעמי: אני אתקשר אליך כשאצא מהבית.
 יורם: למה?
 נעמי: (בכעס) חטפו לי את הילד, ואתה מתעקש לשכב איתי.
 יורם: אני לא מתעקש על שום דבר. אני רואה שאת מתוחה. שאת מודאגת. אני רוצה לעזור לך לחשוב בהיגיון.

- נעמי: אם הוא ידע שישנתי כאן, הוא יתפוצץ ויברח איתו.
יורם: את רק מדמינת את זה.
- נעמי: **(בכעס)** ויקטור הוא אדם מסוכן, יורם. **(שולטת בעצמה)** אני מצטערת. אל תכעס. זה היה יום מטורף. אני צריכה לנשום רגע. לחשוב מה אני עושה. אני מוכרחה להיות ישרה עם עצמי. **(פונה לצאת)**
יורם: אם את רוצה להיות ישרה עם עצמך, אז את יכולה להישאר כאן. **(מנסה לחבק אותה)**
- נעמי: די, בבקשה. אני לא מסוגלת עכשיו.
יורם: אני לא מכריח אותך. את לא יכולה לצאת ככה. שבי. שתי עוד כוס יין. רוצה עוד כדור?
- נעמי: אתה בכל זאת מנסה להכריח אותי.
יורם: על מה את מדברת?
- נעמי: אתה מנצל את הבהלה שלי כדי להשאיר אותי כאן.
יורם: אני עושה את זה בשבילך.
- נעמי: אתה לא רואה שזה לא מתאים לי עכשיו?
יורם: ודאי שאני רואה, אבל...
- נעמי: אז למה אתה כופה את עצמך עלי? כי ויקטור עזב אז יש לך הזדמנות? איך אני אוכל להמשיך לעבוד איתך עכשיו? אתה תנצל כל רגע...
יורם: ודאי שתוכלי.
- נעמי: פתאום אני מבינה מה הפריע לי כל כך בימים האחרונים. אתה לא מביים אותי. אתה מפתה אותי.
- יורם: יצאת מדעתך? אני לא רוצה לפתות אותך. אני רוצה להגן עליך מפני ויקטור. מחר בבוקר הוא יציע שתלכו לטיפול, ומרוב בהלה את תתני לו עוד הזדמנות.
- נעמי: הוא יכול להציע מה שהוא רוצה. אני לא חוזרת אליו.
יורם: אנחנו מכירים אותו, נעמי. כל עוד לא עברת לגור כאן, הוא ינסה שוב ושוב להחזיר אותך אליו.
- נעמי: הוא עזב רק לפני כמה שעות. הוא לא ינסה שום דבר מחר. גם אני צריכה קצת זמן לחשוב. אני לא בטוחה שאני רוצה לעבור הנה כל כך מהר.
- יורם: למה? למי את מחכה? מגיע לנו. היה לנו שבוע כל כך נהדר בעבודה...
נעמי: תן לי עוד כמה ימים, יורם.
- יורם: אם ויקטור יראה שאת מתלבטת, הוא יחזיק את יונתן כבן ערובה. הוא לא יחזיר לך אותו עד שתחזרי אליו.
- נעמי: הוא יודע שאני לא אחזור אליו.
יורם: אז למה את מהססת? הישארי כאן הלילה. זאת ההזדמנות שלנו. אנחנו לא יכולים להחמיץ אותה. מחר תעברי הנה. נחיה יחד. נעבוד יחד. נגדל יחד את יונתן...
- נעמי: די, בבקשה. די. **(שתיקה)** אתה מפחיד אותי, יורם. באתי אליך כי חשבתי שאני יכולה לבקש ממך עזרה. שמחתי מאד שהסכמת. אבל פתאום אתה דורש תמורה, שאני לא יכולה לתת לך. אתה אפילו לא מוכן לחכות כמה ימים, כדי לתת לי זמן לחשוב. אתה מנצל את חוסר האונים שלי כדי להכריח אותי. זה לא הוגן. לא הייתי צריכה לבוא הנה.
- יורם: טוב מאד שבאת.

- נעמי: אני צריכה כמה ימים בשביל לעשות קצת סדר בחיים שלי. אני מוכרחה לחשוב מה אני עושה. לפני שאני מאבדת את יונתן. לפני שאני מאבדת את עצמי. אני חייבת להיזהר גם ממך. גם אתה פתאום מאיים עלי. מחר בבוקר אני אודיע לתיאטרון.
- יורם: אני מאיים עליך?
- נעמי: אין לי ברירה. אני לא בטוחה שכמה ימים יספיקו. אני לא רוצה להרוס לך את ההפקה.
- יורם: את לא הורסת שום דבר...
- נעמי: אני מפחדת שאנחנו שוב מרמים את עצמנו. אני חושבת שאתה צריך לחפש שחקנית אחרת.
- יורם: שחקנית אחרת? על מה לעזאזל את מדברת?
- נעמי: אני לא אוכל לעבוד איתך כשאתה כופה את עצמך עלי...
- יורם: כתבתי את המחזה הזה בשבילך. אף אחת לא תשחק את אנה יותר טוב ממך.
- נעמי: אני כבר לא בטוחה. אני כבר לא מאמינה שאני...
- יורם: אבל אני מאמין. תמיד האמנתי כך. ההצגה הזאת תהיה ההצלחה הכי גדולה שלך. כולם בתיאטרון כבר אומרים את זה. את לא יכולה להרוג אותה לפני שהיא נולדה. **(אוחז בידיה)**
- נעמי: די, יורם. בבקשה. יונתן צריך אותי עכשיו. הוא אף פעם לא היה צריך אותי ככה.
- יורם: אני לא מוכן לאבד את ההצגה הזאת.
- נעמי: אני לא יכולה לשחק בה. **(שומטת את ידיו ופונה לצאת)**
- יורם: **(חוסם את דרכה)** את לא הולכת.

הוא אוחז בה שוב בכוח. היא מנסה להיחלץ מידי.

- נעמי: עזוב אותי!
- יורם: מחר את עוברת לגור כאן.
- נעמי: אני אגור איפה שאני ארצה.
- יורם: ואת לא עוזבת את ההצגה שבוע לפני הפרמיירה. **(מהדק אותה בכוח אל גופו)**
- נעמי: **(נאבקת בו)** אתה מכריח אותי.
- יורם: אני לא אתן לך לברוח מעצמך.
- נעמי: אני בורחת כדי להציל את עצמי.
- יורם: ואת לא תברחי גם ממני.

הוא מנסה לנשק אותה בכוח. היא סוטרת על לחיו. תדהמה. שניהם מתעשתים.

- נעמי: **(בדמעות)** זה נגמר, יורם. נגמר. האהבה הזאת נעשתה הרסנית מדי. היא שיבשה את דעתנו לגמרי. אני לא יכולה להרשות לעצמי ללכת בה לאיבוד. לפחות בשביל הילד.
- יורם: בבקשה, נעמי...

נעמי: לכן אני גם לא יכולה לשחק את אנה. אני לא יכולה, כי אני מפחדת. כי אני יודעת מה יקרה לי אם אני אשחק את ההתאבדות שלה כל לילה.
 יורם: היא מתאבדת כי היא איבדה את אלכסיי.
 נעמי: היא מתאבדת כי היא איבדה את עצמה. **(פונה לצאת)**
 יורם: חכי רגע. חכי... **(אחריה)** פקחי את העיניים שלך. הסתכלי מה את עושה. אם את הולכת עכשיו, את הורסת כל מה שהיה בינינו. את הורסת גם כל מה שעדיין יכול להיות. את לעולם לא תסלחי לעצמך. יש לנו עדיין סיכוי. למה לבזבז אותו? אפשר עדיין להציל את ההצגה שלנו. אפשר עדיין להציל את החיים שלנו. מה שאת עושה עכשיו זאת ההתאבדות שלך...

אבל היא יצאה. הוא עומד לרגע, נואש. כעבור עוד רגע הוא נוטל חפיסת כדורי שינה מן המדף, בולע אותם, ומשתרע על הספה. כעבור רגע נוסף הוא קם, נוטל את הטלפון ומתקשר אליה. היא לא עונה. הוא משאיר הודעה.

יורם: כשתשמעי את ההודעה הזאת, אני כבר לא אהיה כאן יותר, ותוכלי להמשיך את חיך בלי הסבל שאני גורם לך. אין לי ברירה. אני לא רוצה לחיות בלעדיך. אלה חיים לא ראויים. אני לא רוצה לחיות אותם...

הוא מכבה את הטלפון, לוגם משאריות היין שבכוס. כעבור רגע הוא חש סחרחורת ומתיישב. הוא נוטל שוב את הטלפון, כמעט מחייג, אך מניח אותו ומשתרע על הספה. כעבור רגע היא חוזרת ונכנסת, רואה אותו, ומבחינה בחפיסת כדורי השינה הריקה.

נעמי: יורם!! יורם!!
 יורם: **(ממלמל)** נעמי?
 נעמי: כן. זאת אני. אתה בסדר?
 יורם: שמעת את ההודעה שלי?
 נעמי: איזו הודעה?
 יורם: ההודעה שהשארתי לך...
 נעמי: לא שמעתי שום דבר. פתח את העיניים, יורם. הסתכל אלי. בלעת את הכדורים האלה? בלעת אותם? תגיד משהו...
 יורם: אמרתי הכל בהודעה. את יכולה ללכת.
 נעמי: בשום פנים ואופן. **(היא מחייגת למד"א)** הלו? זה מד"א? ... ידיד שלי בלע כדורי שינה... לפני חמש דקות... רחוב בלפור תשע עשרה... כן. הוא עדיין מדבר... כן, הבנתי... תודה...
 יורם: לכי כבר. לכי...

היא מכבה את הטלפון, כורעת לידו, ומטלטלת אותו.

נעמי: נסה להקיא, יורם. אתה שומע? נסה להקיא. תכניס את היד לפה.
 יורם: אין טעם, נעמי. אין טעם...
 נעמי: בבקשה, יורם. בבקשה. פתח את העיניים. הסתכל אליי. האמבולנס בדרך. תישאר איתי... כשנכנסתי למכונית לא הייתי מסוגלת לנהוג. ישבתי וחשבתי, ופתאום תקפה אותי בהלה. יצאתי ממנה והתחלתי לרוץ...

יורם: לא, נעמי. זה כבר לא ילך. זה נגמר. כמו שאמרתי לך בהודעה...
 נעמי: תן לעצמך עוד הזדמנות, יורם. האמבולנס תכף יגיע. תוך יום-יומיים
 תשתחרר. נמשיך לעבוד. נוציא יחד את ההצגה.
 יורם: כבר מאוחר מדי... מאוחר מדי...

מרחוק נשמעת צפירת האמבולנס. חשכה.

**9. שעת לילה. יורם יושב ליד השולחן. הטלפון שלו מצלצל. הוא מסתכל בצג, רואה
 שנעמי היא שמתקשרת אליו. הוא מקבל את השיחה, נעמי נשמעת ברמקול של
 הטלפון.**

נעמי: יורם? התקשרת? מה רצית? בדיוק השכבתי את יונתן לישון...
 יורם: **(בשטף)** די, נעמי. הניחי לי. אל תתקשרי יותר. אל תנסי להיפגש איתי...
 את לא אשמה בשום דבר. את לא צריכה להסביר שום דבר. את בטח לא
 צריכה להתנצל... אז שחררי כבר. אין ברירה. שחררי ותני גם לי לשחרר.
 אני חייב לך את החיים שלי, אבל דווקא בגלל זה אני חייב לעקור אותך
 מתוכם... כן... אני אחזור לכתוב. לביים. כך אולי אני אחזיק מעמד... לכן
 לא עניתי לך. לכן לא רציתי להיפגש איתך... אם גם את תעקרי אותי
 מהחיים שלך, תוכלי לחזור לעצמך. תוכלי להמשיך לשחק. לבנות
 משפחה... אם לא נתראה יותר, גם הכאב יהיה קצת יותר נסבל... כן...
 נלמד לחיות רחוקים, ואולי סוף-סוף נפסיק לדמם... נתרגל. כן, נתרגל...
 למרות שאני אחשוב עלייך כל החיים שלי. למרות שכל החיים שלי אני
 אמשיך ל... **(משתתק)**
 נעמי: יורם? יורם?

הוא מכבה את הטלפון שלו. חשכה.

סוף